

Kázání Růžďka 19.1.2025

Jaké je ovoce našeho života (vstup 621,1)

Introit: **Neboť toto praví Panovník Hospodin, Svatý Izraele: „V obrácení a ztišení bude vaše spása, v klidu a důvěře vaše vítězství. (Izajáš 30, 15)**

Píseň 187

Modlitba

Čtení: Galatským 5, 13-26

Píseň 748

Text kázání: Jan 15, 1-17

Milí přátelé, bratři a sestry,

Ježíšovo podobenství **O vinném kmeni a ratolestech** jistě velmi dobře známe. Pán Ježíš se přirovnává ke kmeni a nás k ratolestem. **Zdravé ratolesti nesou ovoce, nezdravé usychají**, a protože nenesou ovoce, je celkem logické, že jsou nakonec **vinařem odříznuty a spáleny**. Vinař tím tak posílí ty, které ovoce nesou.

Pán Ježíš nám říká, že **pokud nezůstaneme v Něm, tak nemůžeme nést ovoce**, které Nebeský Otec jako dobrý vinař požaduje. Pokud nezůstaneme v Něm, pak je naše křesťanství vlastně nezdravé, plané. Pak jsme jak pláňata., dávající plody zatrpklé. A proto nás Pán Ježíš vybízí: **Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese hojné ovoce; neboť beze mne nemůžete činit nic.**

Co to tedy znamená zůstat v Kristu? Pán Ježíš říká, že **když zachováme jeho přikázání, pak zůstaneme v jeho lásce**. Jak víme, Pán Ježíš shrnul desatero do dvojpríkázání lásky, **milovat budeš Boha a milovat budeš bližního, jako sebe sama**. Jak se nám tohle daří? Jak se nám daří milovat bezpodmínečnou láskou i ty, kteří mi nejsou zrovna příjemní? **Beze mne nemůžete činit nic**, praví Pán. Bez napojení na Pána se nám to prostě moc nedaří. Bez napojení na Pána Ježíše se nám jeví Bůh daleko a my se necítíme Jím přijati a milováni. A to se pak projevuje samozřejmě do našeho okolí. Pak býváme nevrli, nespokojení a všelijak neklidní nebo dokonce naštvaní.

Milí přátelé, je tohle Boží plán? Nikoliv! Bůh v Ježíši Kristu nám nabízí úplně jiný život. On touží po tom, abychom už v tomto světě vstoupili do Boží radosti. Abychom prožívali Jeho lásku, která uzdravuje všechna naše vnitřní zranění. Abychom prožívali s Bohem smíření, byli spokojeni a abychom prožívali vděčnost. Zároveň Bůh je ten, který nám dává novou motivaci žít, dává nám víru do těžkých věcí. On nám dává novou sílu k životu. Chuť vstupovat do nových věcí s odhodláním, neboť víme, že On je s námi ve všem, když Ho tam pozveme. Pán Ježíš říká, že **nám zanechává svůj pokoj, který nedává tento svět a ani ho nezná.**

Někdo by se ale zeptal, tak kde ten pokoj tedy je? Proč někteří křesťané jsou tak klidní, nerozhodí je ani nemoc, a v těžkých situacích mají pevnou důvěru v Boha? Jak to, že někteří křesťané mají tolik lásky a já mám problém odpustit? Jak to, že někdo má sílu pořád tak sloužit druhým a ještě z toho má takovou radost? Kde na to tu sílu bere? Jak čerpá tu životadárnou mízu z kmene, tedy z Pána Ježíše?

Milí přátelé, ten, kdo si myslí, že je někdo požehnaný tak nějak více a automaticky, tak ten je na velikém omylu. Neexistuje žádná křesťanská elita, vždyť před Bohem jsme si všichni rovni! Tak v čem je problém? Myslíme, že v obdarování? V žádném případě. Všechno je to o tom, co já sám pro ten svůj růst dělám. Člověk se přece nestává automaticky lusknutím prstu dobrým lékařem, dobrým hudebníkem nebo třeba sportovcem. Stojí za tím mnoho hodin píle, učení, cvičení, odříkání. A samozřejmě zasvěcení se danému oboru. Bez toho všeho není podobně ani dost dobře možné být dobrým a požehnaným křesťanem. Bez absolutního odevzdání se Kristu, bez studia Písma svatého, bez vyučování Božím Slovem, bez pravidelné modlitby, bez času stráveným s Bohem a taky ve sdílení s věřícími, není možné zakoušet to, co nám do tohoto světa Bůh v Kristu už dal. A abychom objevovali tyto jeho dary, víru, lásku, naději a pokoj, abychom jimi byli plní a požehnáni, pak je potřeba pro to něco dělat. Hledat a jít si za tím. **Nepustit se Boha, dokud nám nepožehná**, jak to udělal kdysi Jákob.

Někdy mám, milí přátelé, pocit, že zůstáváme stále tak nějak na povrchu. Nejdeme na hlubinu, zůstáváme na břehu. A tak zakoušíme Boží požehnání jen po kotníky. Velmi mne oslovil v tomto týdnu citát, který jsem zaslechl na mém školení, **Jak si vytvořit dobré návyky k efektivě (k požehnání)**. Je to vlastně citát požehnané ženy, která bez přestání, věrně a s láskou sloužila prakticky až do své smrti. Je to jistě velmi známá matka Tereza. Ona sdílela svou zkušenost, když řekla: **„Plodem ticha je modlitba, plodem modlitby je víra, plodem víry je láska, plodem lásky je služba a plodem služby je pokoj.“**

Chtěl bych se teď s vámi sdílet nad touto její zkušeností. Je zajímavé, že ten pokoj je zde až na posledním místě. Jaká dlouhá cesta k němu vede? Začíná to ztišením. **Plodem ticha je modlitba**. Jaké jsou naše modlitby? Jsou jen rychlé ve spěchu? Jaké požehnání vám přinesou takové

uspěchané modlitby? A kolik času věnujeme vlastně modlitbám? A je možné v rychlých modlitbách zaslechnout vůbec Boží hlas? A dokážeme se opravdu zcela ztišit? **Skutečná a hluboká modlitba vzniká v opravdovém tichu.** Nejsi-li tedy se svým životem spokojen, pak je to jen a jen na tobě. Jen ty sám s tím můžeš něco udělat. Protože Bůh v Pánu Ježíši Kristu už udělal vše podstatné. Ta jeho životadárná míza k nám proudí v Duchu svatém. Avšak pouze tehdy to můžu zakoušet, když jsem napojen v tichu v modlitbě na Pána Ježíše. Můžeme mít v domě udělané dokonalé rozvody na vodu, můžeme na to vynaložit veškerou svou energii, ale nebude nám to nic platné samo o sobě. Musíme podniknout kroky k tomu, abychom se připojili k vodnímu zdroji. Můžeš být mnohem více zavlažován Božím pokojem, ale musíš něco změnit. Musíš se připojit a zůstat ve spojení s Kristem. Můžeš třeba změnit to, že něco, co není až tak důležité ve tvém dni, nahradíš osobním ztišením před Bohem? Můžeš např. vstávat třeba o půl hodiny dříve, nebo si najít jiný pravidelný čas? Je to velmi důležité opravdu být v tichu s Bohem, abys mohl růst a nést ovoce, které ti dá vnitřní klid a pokoj. Bible říká, že **pravý Boží lid bude přebývat na nivách pokoje.**

V takovém hlubokém obecenství s Bohem, pak přece uděláme zkušenost s živým a přítomným Bohem. Modlitba, jak víme, není jen naše řeč směrem k Bohu, ale také naslouchání Jemu. **Plodem takové modlitby je pak zkušenost víry.** Naše víra je posilována, není jen teorií, nýbrž stává se vírou živou, když se osobně v modlitbě setkáme s Pánem. V takové víře se pak učíme důvěřovat Bohu, a i přesto, že kolikrát selžeme, tak když si udržujeme ten dobrý návyk pravidelného ztišení v modlitbě a tím setkáním s Pánem, tak ve víře poznáváme Boha odpouštějícího a milujícího. Avšak tady je potřeba si uvědomit, že pokud se svou vírou zůstanu sám pro sebe, pak má víra je vlastně planá, nedoroste do zralosti a neponese žádné ovoce. **Dobrym plodem víry podle matky Terezy je naopak právě láska.** Nevím, jak vám, ale mě k tomu, abych dokázal odpustit druhým okolo sebe, a abych je dokázal milovat, tak mi k tomu pomáhá uvědomění si, jak je možné, že mě, takovému hříšníku Bůh odpustil a jak mě vůbec může Bůh milovat. A samozřejmě nejen to. Právě to, že člověk může v tichu spočinout v Bohu a být jeho láskou přemožen, pak když vím a zakouším, jak jsem milován, pak nemohu jinak, než touto Boží láskou v síle Ducha svatého jednoduše milovat všechny okolo sebe. Má víra se v té chvíli stává skutečně živou. Má víra pak není prázdná. Nejsem pak jak dutá nádoba, nýbrž jsem naplněn Boží láskou.

Jak ale víme, bratři a sestry, slova a činy nejsou totéž. Můžu „milovat“ pouze slovy, ale mé činy budou svědčit o něčem zcela jiném. Můžu mít před druhými plnou pusou hezkých a zbožných slov, ale mé činy, mé chování to bude popírat. Můžu přislíbit, jak se budu za druhé modlit a přitom zůstane jen u slibu. Můžu mluvit o tom, jak moc bych chtěl sloužit, ale taky se zrovna vymlouvat, že prostě nemám čas. Rád bych ti naslouchal, ale spěchám. Rád bych tě doprovázel a podpíral, ale sám mám co dělat se sebou. Atp. Bůh, bratři a sestry, po nás nechce, abychom sloužili z nějaké povinnosti. Bez lásky. Nebo dokonce s odporem a v hněvu. Bůh touží po tom, abychom ve svém životě dělali takové kroky, že nám láskou srdce samo zahoří. Protože **plodem lásky vycházející z víry, modlitby a ztišení, je služba z lásky.** A jestliže se Bohu odevzdám jako služebník Boží a jestli dorostu do uvědomění, že celý můj život je službou Kristu projevující se skutky lásky k bližním, pak **plodem takové služby bude pokoj.** Protože **šťastný je ten, kdo dává, ne ten, kdo bere.** Největší radostí v životě pak je, dělat radost druhým i Bohu. Milovat a sloužit slovem i skutkem je pak to pravé a sladké ovoce.

Milí přátelé, Pán Ježíš říká: „**To jsem vám pověděl, aby moje radost byla ve vás a vaše radost aby byla plná.**“ „**To je mé přikázání, abyste se milovali navzájem, jako jsem já miloval vás.**“ A tak si sám polož otázku, kam jsi už dorostl? Jaké plody už neseš? Bůh nás mnohdy prořezává i svým slovem právě pro to, abychom nesli ještě hojnější ovoce. Abychom se sami nad sebou neuspokojili. Každopádně je to jen a jen na tobě, je to tvá zodpovědnost, je-li tvůj život nanicovatý, trpký, anebo plný dobrého ovoce. Kde tedy potřebuješ proříznout a kde potřebuješ změnit? Jaké plody ještě neseš? A co uděláš pro to, abys je nesl? Jaké nové návyky si potřebuješ vypěstovat? Ztiš se před Bohem a On ti ukáže. Amen. Modlitba píseň 717

Slovo posláni: 2. list Petřův 2, 1-8

Požehnání: Milost našeho Pána Ježíše Krista a láska Boží, dary i přítomnost Ducha svatého budiž a zůstávej se všemi námi. Amen.

Píseň 755